

BENKNOTA, f. 1. Se *Knota*, f.
BENKNÖL, m. 2. Onaturligt tillkommen hård utväxt på ett ben (bem. 2) eller en knota.
BENKOL, n. 5. Kol af förbrändt ben.
BENLEDSHÅLA, f. 1. (anat.) Vid en ledgång befintlig djup hållighet i ändan af ett ben, hvaruti ändan af ett annat är infogadt och rör sig.
BENLING, m. 2. Skinn, som suttit på benen af ett djur.
BENLOSSNING, f. 2. (kir.) Ett frätt benstyckes aflossning ifrån den friska delen af benet (bem. 2).
BENLÄGG, m. 2. Se *Lägg*, 1.
BENLÄKANDE, a. 1. Som befördrar läknigen af benbrott.
BENLÄRA, f. 1. Den del af anatomien, som sysselsätter sig med kännedomen af benen (i bem. 1 o. 2). — *Syn.* Osteologi.
BENLÖS, a. 2. Som är utan ben (i bem. 1, 2 o. 3).
BENMASSA, f. 1. Samteliga benen (bem. 2) i en animalisk kropp.
BENMERG, f. 2. sing. Se *Merg*.
BENMJÖL, n. 5. Mjöl af förmalda ben, som i missväxt begagnas att blanda uti sådesmjöl, äfvensom i allmänhet till gödslande af åkerjord.
BENOLJA, f. 1. (kem.) Vidbränd olja, som genom torr destillering erhålles af ben (bem. 4).
BENPIPA, f. 1. Det ihåliga, rörlika ben, hvilket ger fasthet och stadga åt den del af en människas kropp, som kallas benet (från knäskålen till fotvristen). *B-n består af två ben: Skenbenet och Vadbenet.*
BENPLÅSTER, n. 5. Benläkande plåster.
BENQVARN, f. 2. Qvarn, hvarpå ben förmalas.
BENRAGEL ell. **BENRANGEL**, n. 5. Hela benstommen af en död kropp, blottad på all yttre betäckning af muskler, ådror, o. s. v. — *Syn.* Skelett, Benstomme.
BENRASP, m. 2. Se *Benfil*.
BENREDE, n. 4. (föga brukl.) Se *Benragel*.
BENRÖTA, f. 1. Röta, hvaraf ben i en animalisk kropp blifvit angripna.
BENSAFT, m. 3. (anat.) En hos späda foster befintlig vätska, hvaraf benen i kroppen småninngom bildas.
BENSEL, se *Bänssel*.
BENSJKUDOM, m. 2. Sjukdom, som har sitt säte i benen (bem. 2).
BENSKADA, f. 1. Skada, åkommen något ben i kroppen på människa eller djur.
BENSKAF, n. 5. Skafvet, hudlöst ställe på ben.
BENSKAFT, n. 5. Skaft (såsom till knifvar och gafflar), förfärdigadt af ben.
BENSKENA, f. 1. Skena, som i äldre tider begagnades af krigare till skydd för benen, och utgjorde en del af rustningen. Kallades äfv. *Benberga*.
BENSKIFVA, f. 1. Skifva, lamell af ben (bem. 1).
BENSKÄRFVA, f. 1. Skärfva af ben (bem. 2).
BENSOPPA, f. 1. Soppa, kokad på ben af slagtade kreatur.
BENSPALT, m. 3. o. n. 5. (anat.) Spjelka i ett ben (bem. 2).
BENSPATT, m. 5. Ett slags sjukdom på djurs, isynnerhet hästars ben. Se *Spatt*.
BENSPJELA, f. 1. (kir.) Spjela, som begagnas, då ett brutet ben spjelas.
BENSPÄCKSVULST, m. 3. (kir.) Späcksvulst på ett ben eller nära derintill.
BENSPRICKA, f. 1. Spricka i ett ben (bem. 2).

BENSTOMME, m. 2. pl. — *stommar*. (anat.) Hela sammansättningen af benen i en animalisk kropp, såsom de af naturen äro hopfogade till ett sammanhängande helt. Brukas om ett djur med kött, blod, m. m. Jfr. *Benrangel*.
BENSTUMP, m. 2. Stump af ett ben (bem. 2, äfv. någon gång bem. 3).
BENSUBSTANS, bënsubstånns, m. 3. Se *Benämne*.
BENSVAG, a. 2. Som har svaga ben.
BENSVALL, n. 5. (anat.) Ämne i en animalisk kropp, hvarigenom afbrutna ben åter hopläkas eller förlorade benstycken på nytt tillväxa och ersättas.
BENSVAMP, m. 2. (med.) Ett slags benröt-sår i det inre af ett ben.
BENSVARFVARE, m. 5. Svarfvare, som förfärdigar svarfvade saker af ben.
BENSVARFVERI, n. 3. Konsten, yrket eller sysselsättningen att svarfva af ben.
BENSVULST, m. 3. Svulst, som har sitt säte på ytan af ett ben.
BENSVÄRTA, f. 1. Ett slags vacker svart målarfärg, som bekommes genom bränning af ben.
BENSYRA, f. 1. 1) Se *Fosforsyra*. — 2) Se *Benröta*.
BENSYSTEM, bënssystem, n. 5. o. 5. (vetensk.) 1) Flera ben i en animalisk kropp, som utgöra ett helt för sig. — 2) Samteliga benen i en animalisk kropp, såsom de af naturen äro sammanfogade.
BENSÄG, f. 2. 1) Verktyg, som af fältskärer begagnas att afsåga ben. — 2) Såg, hvarmed vissa handverkare söndersåga ben i skifvor.
BENSÄR, n. 5. 1) Sår på benet (bem. 3). — 2) Se *Benröta*.
BENSÖM, m. 2. (anat.) Eget slags sammanfogning af benen i hufvudet på en animalisk kropp.
BENTÅNG, f. 3. pl. — *tånger*. Tång, som begagnas af fältskärer, för att uttaga benskärfvor, o. s. v.
BENUNGE, m. 2. pl. — *ungar*. En fiskart. *Gasterosteus Pungitius*.
BENVANDLING, f. 2. 1) Ett ämnes förvandling i ben. — 2) Ett i ben förvandladt ämne. — 3) (anat.) Bens uppkommande hos späda foster.
BENVARA, f. 1. Svarfvararbete af ben.
BENVED, m. 3. sing. (bot.) 1) Åtta till tio fot hög buske, med hvita blommor och svarta, runda bär. *Cornus Sanguinea*. — 2) Fem till åtta fot hög buske med rakt uppstående grenar, ägg-runda blad, gulhvita blommor, högröda dubbla bär, och hvaraf veden, liksom af den förra, i anseende till sin utmärkta hårdhet begagnas till mindre slöjdarbeten. *Lonicera Xylosteum*. Kallas äfven *Härdved*, *Try*.
BENVÄRK, m. 2. sing. Värk i benen (bem. 2 o. 3). Brukas egentligen endast om människor.
BENVÄXT, c. 3. (kir.) Onaturlig utväxt på benen af en animalisk kropp.
BENYTA, bény'ta, f. 1. Ytan af ett ben (bem. 2).
BENYTTJA, v. a. 1. (föga brukl.) Se *Nyttja*.
BENZOE, hännsäe, m. 3. Ett slags välluktande, brunaktig kåda, som fås genom inskärning i Benzoträdet. Kallas äfv. *Assa dulcis*.
BENZOESYRA, f. 1. (kem.) Syra, som fås af Benzoe, och äfven finnes i åtskilliga andra växt-ämnen.
BENZOETRÄD, n. 5. Ett på Java, i Surinam och Siam inhemskt trädslag, hvaraf benzoe fås. *Styrax Benzoin*.